WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)

z dnia 11 lipca 2007 r. *

W sprawie T-167/04

Asklepios Kliniken GmbH, z siedzibą w Königstein-Falkenstein (Niemcy), reprezentowana przez K. Füßera, adwokata,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez V. Kreuschitza oraz M. Niejahra, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Republikę Federalną Niemiec, początkowo reprezentowaną przez C.D. Quassowskiego oraz A. Tiemann, a następnie przez W.D. Plessinga oraz C. Schulze-Bahr, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

oraz

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, początkowo reprezentowane przez M. Bethella, a następnie przez C. Gibbs oraz E. O'Neill, działających w charakterze pełnomocników,

interwenienci,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, zgodnie z art. 232 WE, że, nie wydając decyzji na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88] WE (Dz.U. L 83, str. 1) w sprawie złożonej przez skarżącą skargi dotyczącej udzielania rzekomo bezprawnie przyznanej pomocy państwa na rzecz szpitali publicznych w Niemczech, Komisja uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążą na mocy art. 88 WE, a także art. 10 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (czwarta izba),

w składzie: H. Legal, prezes, I. Wiszniewska-Białecka i E. Moavero Milanesi, sędziowie,

sekretarz: K. Andová, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 marca 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88] WE:

„1. Komisja bada zgłoszenie bezzwłocznie po jego otrzymaniu. […] Komisja podejmuje decyzję zgodnie z ust. 2, 3 lub 4.

2. W przypadku, gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że środek będący przedmiotem zgłoszenia nie stanowi pomocy, ustalenie to zostaje stwierdzone w formie decyzji.

3. W przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że nie ma żadnych wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem, w stopniu, w jakim mieści się on w zakresie art. [87] ust. 1 [WE], Komisja podejmuje decyzję, że środek jest zgodny ze wspólnym rynkiem […]. W decyzji określone zostaje, który z przewidzianych traktatem wyjątków zastosowano.

4. W przypadku gdy po przeprowadzeniu wstępnego badania Komisja stwierdza, że zaistniały wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem, Komisja podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania zgodnie z art. [88] ust. 2 [WE] […]".

2 Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 stanowi:

„W przypadku gdy Komisja posiada informacje pochodzące z niezależnego źródła, dotyczące domniemanej pomocy przyznanej bezprawnie, bada informacje bezzwłocznie".

3 Zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999:

„Komisja może, po umożliwieniu zainteresowanemu państwu członkowskiemu przedstawienia uwag, podjąć decyzję, nakazującą państwu członkowskiemu zawieszenie wszelkiej pomocy przyznanej bezprawnie do momentu podjęcia przez Komisję decyzji w sprawie zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem […]".

4 Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 stanowi:

„Badanie pomocy, która mogła zostać przyznana bezprawnie, skutkuje decyzją na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4. W przypadku decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia [formalnego postępowania wyjaśniającego] postępowanie zostaje zakończone w drodze decyzji […]. Jeżeli państwo członkowskie nie zastosuje się do nakazu udzielenia informacji, decyzja zostaje podjęta na podstawie dostępnych informacji".

5 Zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999:

„Każda z zainteresowanych stron może powiadomić Komisję o jakiejkolwiek domniemanej pomocy przyznanej bezprawnie oraz o jakiejkolwiek domniemanej pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem. W przypadku gdy Komisja uważa, że, na podstawie znajdujących się w jej posiadaniu informacji, istnieją niewystarczające podstawy do przyjęcia opinii w sprawie, informuje o tym zainteresowaną stronę. W przypadku gdy Komisja podejmuje decyzję w sprawie dotyczącej przedmiotu dostarczonej informacji, przesyła kopię tej decyzji zainteresowanej stronie".

Okoliczności powstania sporu

6 Asklepios Kliniken GmbH jest niemiecką spółką prawa prywatnego, która znajduje się w całości w rękach prywatnych i która specjalizuje się w zarządzaniu szpitalami.

7 W dniu 20 stycznia 2003 r. złożyła ona do Komisji skargę mającą na celu zawiadomienie o udzielaniu przez niemieckie władze publiczne rzekomo bezprawnie przyznanej pomocy państwa na rzecz szpitali publicznych, która to pomoc miała polegać na rekompensowaniu tym szpitalom poniesionych w poszczególnych przypadkach ewentualnych strat operacyjnych oraz na udzielaniu im gwarancji przez odpowiednie podmioty publiczne. Skarżąca zażądała od Komisji, po pierwsze, przeanalizowania tych rzekomo bezprawnych działań na podstawie dostarczonych przez nią informacji i informowania o wszystkich decyzjach wydanych w ramach tego wstępnego postępowania wyjaśniającego oraz, po drugie, w przypadku gdy powyższe środki powinny zostać uznane za pomoc państwa, nakazać jej zawieszenie, dopóki nie zostanie wydana decyzja. Do skargi załączono opinię prawną zawierającą informację o skarżącej i zarządzanych przez nią szpitalach, jej stosunku konkurencji ze szpitalami publicznymi oraz analizę zastosowania art. 86 WE w odniesieniu do pomocy, o której poinformowała.

8 Pismem z dnia 6 lutego 2003 r. Komisja potwierdziła otrzymanie tej skargi i powiadomiła skarżącą, że Dyrekcja Generalna ds. Konkurencji rozpatruje przekazane informacje i prowadzi konieczne w tym względzie analizy.

9 W ciągu 2003 r. skarżąca wielokrotnie kierowała do Komisji wnioski o udzielenie jej informacji.

10 Pismem z dnia 26 stycznia 2004 r. skarżąca wezwała Komisję do dalszego prowadzenia postępowania dotyczącego jej skargi. Wniosła ona także, po pierwsze, o nakazanie Republice Federalnej Niemiec zawieszenia wypłaty rozpatrywanych rekompensat, co najmniej do momentu, kiedy Komisja wyda decyzję zgodnie z art. 11 ust.1 rozporządzenia nr 659/1999, po drugie, o wydanie decyzji w ramach wstępnego badania pomocy, o której poinformowała, na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 tego rozporządzenia, zgodnie z jego art. 13 ust. 1 oraz, po trzecie, o informowanie jej o decyzjach wydanych zgodnie z art. 20 ust. 2 tego samego rozporządzenia.

11 Pismem z dnia 30 stycznia 2004 r. Komisja potwierdziła otrzymanie wezwania jej do działania.

12 W dniu 18 lutego 2004 r. Komisja przyjęła projekt decyzji w sprawie stosowania art. 86 WE do pomocy państwa udzielonej w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (zwany dalej „projektem decyzji").

13 W dniu 28 listopada 2005 r. Komisja przyjęła decyzję 2005/842/WE w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 [WE] do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (Dz.U. L 312, str. 67).

Przebieg postępowania i żądania stron

14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 maja 2004 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

15 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 20 i 23 września 2004 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Republika Federalna Niemiec wniosły o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów w celu poparcia żądań Komisji.

16 Postanowieniem z dnia 27 października 2004 r. prezes czwartej izby Sądu uwzględnił te wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

17 Pismem z dnia 20 grudnia 2004 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej powiadomiło sekretariat Sądu, że rezygnuje ze składania uwag interwenienta na piśmie, lecz chciałoby ewentualnie wystąpić w charakterze interwenienta w trakcie procedury ustnej.

18 W dniu 26 stycznia 2005 r. Republika Federalna Niemiec przedstawiła swe uwagi interwenienta.

19 W ramach środków organizacji postępowania strony zostały wezwane do przedstawienia Sądowi swych uwag w kwestii dalszego postępowania w sprawie wydania decyzji 2005/842. Strony zadośćuczyniły temu żądaniu w wyznaczonym terminie.

20 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba) zdecydował o otwarciu procedury ustnej.

21 Na rozprawie, która odbyła się w dniu 8 marca 2007 r., wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd.

22 Skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie, że, nie wydając zgodnie z art. 4 ust. 2, 3 lub 4 rozporządzenia nr 659/1999 decyzji w odpowiedzi na skargę wniesioną przez skarżącą w dniu 20 stycznia 2003 r., Komisja uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążą na mocy art. 88 WE, a także art. 10 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999.

23 Komisja, popierana przez Republikę Federalną Niemiec, wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej lub ewentualnie oddalenie jej jako bezzasadnej,

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

Argumenty uczestników

24 Nie podnosząc formalnie zarzutu niedopuszczalności, Komisja powołuje się na niedopuszczalność skargi z dwóch powodów.

25 Po pierwsze, jej zdaniem, skarga nie spełnia warunków określonych w art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu. Komisja przypomina, że, aby skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały, choćby w sposób zwięzły, lecz zrozumiały, z samej treści skargi. Ogólne odwołanie do innych pism, także wówczas, gdy stanowią one załączniki do skargi, nie rekompensuje braku jej zasadniczych elementów. W niniejszym przypadku skarga powinna była określać niemieckie szpitale publiczne, które rzeczywiście konkurują ze szpitalami zarządzanymi przez skarżącą. Przedstawiona przez skarżącą w załączniku opinia prawna nie wyrównuje braków jej skargi.

26 Po drugie, zdaniem pozwanej, skarżąca nie ma legitymacji procesowej. Komisja przypomina utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym art. 232 akapit trzeci WE należy interpretować w ten sposób, że jednostka może wnieść skargę na bezczynność przeciw instytucji, która zaniechała przyjęcia aktu, który dotyczyłby jej bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Decyzja w przedmiocie jej skargi do Komisji dotyczyłaby skarżącej bezpośrednio, lecz nie indywidualnie.

27 Aby taka decyzja dotyczyła autora skargi do Komisji w sprawie przyznanej rzekomo bezprawnie pomocy państwa indywidualnie, musi on być jednym z podmiotów, na których rzecz ustanowiono gwarancje proceduralne przewidziane w art. 88 ust. 2 WE. Podmiotami takimi, poza przedsiębiorstwem lub przedsiębiorstwami uprzywilejowanymi przez pomoc, są osoby, przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia, których interesy mogłyby zostać naruszone w wyniku przyznania pomocy, to znaczy w szczególności przedsiębiorstwa konkurujące z beneficjentami tej pomocy oraz organizacje zawodowe. Zgodnie zaś z orzecznictwem za przedsiębiorstwa konkurencyjne w stosunku do beneficjentów pomocy można uznać jedynie te przedsiębiorstwa, których pozycja konkurencyjna została w wyniku przyznania pomocy rzeczywiście i bezpośrednio naruszona. Teoretyczna możliwość, że przyznanie pomocy narusza interesy przedsiębiorstwa, nie jest więc wystarczająca.

28 W niniejszym przypadku skarżąca nie zawarła w swej skardze żadnej konkretnej informacji pozwalającej na ustalenie, że rzeczywiście i bezpośrednio konkuruje ona z niemieckimi szpitalami publicznymi. Nie może ona zatem, zdaniem Komisji, powoływać się na prawo do działania jako strona zainteresowana w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE.

29 Skarżąca nie może zatem żądać od Sądu, aby ten przeprowadził analizę rzekomej bezczynności Komisji w przedmiocie rekompensat przyznanych wszystkim znajdującym się pod zarządem publicznym niemieckim szpitalom. Sama skarżąca w swej skardze przyznała, że konkuruje ona z „przynajmniej niektórymi" niemieckimi szpitalami publicznymi, jest zaś ich ponad 700. W każdym razie, we fragmentach opinii prawnej, do której odsyła skarżąca, jest mowa jedynie o czterech konkretnych stosunkach konkurencji. Ponadto twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym „można sobie łatwo wyobrazić podobne przykłady innych wspomnianych klinik w Bawarii i Hesji znajdujących się pod zarządem tego mocodawcy" nie jest poparte żadnym dowodem.

30 Ponadto Komisja twierdzi, że wypłacane szpitalom publicznym przez państwo i kwestionowane przez skarżącą rekompensaty nie stanowią programu pomocowego o ogólnym charakterze, lecz przeciwnie, stanowią one szereg przypadków pomocy

indywidualnej. Skarżąca musiałaby zatem w każdym indywidualnym przypadku udowodnić, że dany szpital publiczny rzeczywiście konkuruje z jednym z zarządzanych przez nią szpitali.

31 Republika Federalna Niemiec twierdzi, iż skarżąca nie może działać w charakterze strony zainteresowanej w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE tylko dlatego, że wniosła ona skargę do Komisji i że prowadzi prywatne szpitale. W skardze powinna ona była jasno określić różne typy klinik, a także usług medycznych oraz dziedzin medycyny, których ona dotyczy, a także rozpatrywane obszary geograficzne.

32 Skarżąca twierdzi, iż jej skarga jest dopuszczalna. Przypomina ona, że art. 230 WE i 232 WE sprowadzają się do jednego i tego samego środka zaskarżenia oraz że art. 232 akapit trzeci WE należy interpretować w ten sposób, iż osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na bezczynność przeciw instytucji, która zaniechała przyjęcia aktu, który dotyczyłby jej bezpośrednio i indywidualnie. Na dopuszczalność skargi na bezczynność nie ma znaczenia fakt istnienia krajowych środków zaskarżenia.

33 Skarżąca twierdzi, że decyzja, którą Komisja powinna była wydać w ramach wstępnego postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 rozporządzenia nr 659/1999, dotyczyłaby jej bezpośrednio i indywidualnie.

34 W przedmiocie bezpośredniego oddziaływania na nią tej decyzji skarżąca twierdzi, że, jeśli nie ma wątpliwości co do tego, iż władze krajowe chcą wprowadzić w życie plan pomocy, a tym bardziej, jeśli już przyznały pomoc finansową i chcą ją kontynuować, podmiot konkurujący z jednostką będącą beneficjentem pomocy jest uznawany za taki, którego decyzja Komisji w sprawie pomocy państwa dotyczy bezpośrednio. Bezpośrednie oddziaływanie decyzji na skarżącą jest zatem, jej zdaniem, w niniejszym przypadku niewątpliwe.

35 W przedmiocie oddziaływania indywidualnego skarżąca twierdzi, że w dziedzinie pomocy państwa osobami, których akt dotyczy indywidualnie, są te, których interesy zostały naruszone przez przyznanie pomocy, to znaczy w szczególności podmioty konkurujące z beneficjentem pomocy. Ponadto zgodnie z orzecznictwem uczestnicy postępowania w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE mogą podważyć przed sądem wspólnotowym decyzję Komisji stwierdzającą, że dany środek nie stanowi pomocy państwa lub że — pomimo tego, iż stanowi on pomoc państwa — jest ona zgodna ze wspólnym rynkiem. W tych ramach Sąd winien ograniczyć się co najwyżej do sprawdzenia, czy stosunek konkurencji z beneficjentem pomocy nie może być w oczywisty sposób wykluczony. A zatem w kontekście podobieństwa pomiędzy warunkami dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności i skargi na bezczynność, przy stosowaniu art. 232 akapit trzeci WE należy zastosować identyczne podejście.

36 Skarżąca twierdzi, że decyzja, której Komisja nie wydała, dotyczyłaby jej indywidualnie, bo pozostaje ona w rzeczywistym stosunku konkurencji z niektórymi korzystającymi z tej pomocy szpitalami publicznymi. Brak działania ze strony Komisji pozbawił ją zaś praw proceduralnych, z których skorzystałaby, gdyby wszczęto formalne postępowanie wyjaśniające.

37 Dokładniej, w przedmiocie jej stosunku konkurencji z niektórymi niemieckimi szpitalami publicznymi korzystającymi z pomocy, o której poinformowała, skarżąca twierdzi, że zarządza 39 prywatnymi klinikami w Niemczech, które intensywnie konkurują z tymi szpitalami publicznymi, i odsyła do załączonej do skargi opinii.

38 Ponadto broniona przez Komisję teza, że pojęcie strony zainteresowanej należy ograniczyć jedynie do osób, których pozycja konkurencyjna jest rzeczywiście i bezpośrednio naruszona poprzez przyznanie pomocy, narusza ogólną zasadę prawa wspólnotowego polegającą na konieczności zapewnienia skutecznej ochrony sądowej.

Ocena Sądu

— W przedmiocie zgodności skargi z art. 44 §1 lit. c) regulaminu

39 Zgodnie z art. 44 § 1 regulaminu skarga wszczynająca spór winna zawierać zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. To przedstawienie zarzutów powinno być dostatecznie zrozumiałe i dokładne, aby pozwolić pozwanej na przygotowanie obrony, a Sądowi — na rozstrzygnięcie skargi, jeśli okaże się to konieczne, bez pomocy innych informacji.

40 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w celu zapewnienia bezpieczeństwa prawnego i dobrej administracji wymiarem sprawiedliwości, do tego, by skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały, choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, z samej treści skargi (postanowienie Sądu z dnia 28 kwietnia 1993 r. w sprawie T-85/92 De Hoe przeciwko Komisji, Rec. str. II-523, pkt 20 i wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2007 r. w sprawie T-339/03 Clotuche przeciwko Komisji, Zb.Orz. SP str. I-A-297, II-1423, pkt 133). Choć poszczególne punkty skargi mogą zostać wsparte lub uzupełnione odesłaniami do poszczególnych fragmentów dokumentów do niej załączonych, ogólne odesłanie do innych dokumentów nie może zastąpić braku istotnych elementów argumentacji prawnej, które, zgodnie ze wspomnianymi powyżej przepisami, muszą być zawarte w samej skardze (postanowienie Sądu z dnia 21 maja 1999 r. w sprawie T-154/98 Asia Motor France i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1703, pkt 49). Ponadto nie do Sądu należy poszukiwanie i odnajdywanie w załącznikach zarzutów i argumentów, które mogłyby być podstawą skargi, albowiem załączniki spełniają funkcję wyłącznie dowodową i dokumentacyjną (wyrok Sądu z dnia 7 listopada 1997 r. w sprawie T-84/96 Cipeke przeciwko Komisji, Rec. str. II-2081, pkt 34).

41 W niniejszym przypadku skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie, że Komisja, nie wydając w przedmiocie jej skargi z dnia 20 stycznia 2003 r. decyzji zgodnie z art. 4 ust. 2, 3 lub 4 rozporządzenia nr 659/1999, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 88 WE oraz art. 10 ust. 1 i art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999. Skarga jednoznacznie zaś określa bezczynność, jaką Sąd ma stwierdzić, oraz zawiera zrozumiałe i dokładne przedstawienie powołanych zarzutów. Skarga ponadto określa istotne okoliczności faktyczne i prawne pomocy, o której poinformowała skarga do Komisji, ciążący na Komisji obowiązek działania oraz zarzucaną tejże bezczynność po upływie terminu, który miał przekroczyć rozsądne granice.

42 W odniesieniu do rzekomego braku w skardze dostatecznej informacji o istnieniu stosunku konkurencji należy stwierdzić, że skarżąca wyjaśnia w niej, iż zarządza prywatnymi szpitalami w Niemczech i że rzeczywiście konkuruje z niemieckimi szpitalami publicznymi, które korzystają z pomocy, którą skarżąca uważa za przyznaną bezprawnie. Przytacza ona jako przykłady szpitale w Bawarii, odsyłając po dalsze wyjaśnienia do załączników do skargi.

43 W świetle powyższego wydaje się, że okoliczność faktyczna mająca istotne znaczenie dla ustalenia, czy skarżąca ma legitymację procesową, a mianowicie jej stosunek konkurencji z beneficjentami pomocy, została określona w tekście skargi wprawdzie w sposób skrótowy, lecz wystarczająco jasno i dokładnie. Wniosku tego nie podważa okoliczność, że, aby uzupełnić informacje zawarte w tekście skargi, skarżąca użyła załączników, ponieważ okoliczności faktyczne i prawne, które mają istotne znaczenie dla skarżącej — aby mogła przygotować swą obronę oraz dla Sądu — aby mógł wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi, zostały zawarte w jej tekście.

44 Skarga spełnia więc wymogi ustanowione w art. 44 §1 lit. c) regulaminu i należy zatem odrzucić pierwszy zarzut Komisji w przedmiocie dopuszczalności.

— W przedmiocie legitymacji procesowej skarżącej

45 Artykuły 230 WE i 232 WE sprowadzają się do jednego i tego samego środka zaskarżenia. A zatem, podobnie jak art. 230 akapit czwarty WE zezwala jednostkom na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności aktu instytucji, którego nie są adresatami, jeżeli akt ten dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie, art. 232 akapit trzeci WE należy interpretować jako otwierający możliwość wniesienia skargi na bezczynność przeciw instytucji, która zaniechała przyjęcia aktu, który dotyczyłby ich w ten sam sposób (wyrok Trybunału z dnia 18 listopada 1970 r. w sprawie 15/70 Chevalley przeciwko Komisji, Rec. str. 975, pkt 6 oraz wyrok Sądu z dnia 10 maja 2006 r. w sprawie T-395/04 Air One przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-1343, pkt 25).

46 Należy zatem przeanalizować, czy skarżąca miałaby legitymację procesową do żądania stwierdzenia nieważności co najmniej jednego z aktów, jakie Komisja mogła wydać po zakończeniu wstępnego etapu badania pomocy, o którym mowa w art. 88 ust. 3 WE i który to akt stwierdzałby, że środki, o których poinformowano Komisję, nie stanowią pomocy lub że stanowią one pomoc, lecz jest ona zgodna ze wspólnym rynkiem, lub też że ich charakter wymaga wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE.

47 Należy przypomnieć w tym względzie, że w sytuacji, gdy, bez wszczynania formalnego postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w art. 88 ust. 2 WE, Komisja stwierdzi w drodze decyzji wydanej na podstawie ust. 3 tego samego artykułu, że pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem, podmioty gwarancji proceduralnych ustanowionych w art. 88 ust. 2 WE mogą wyegzekwować ich poszanowanie jedynie wówczas, gdy mają możliwość zakwestionowania tej decyzji przed sądem wspólnotowym (wyroki Trybunału z dnia 19 maja 1993 r. w sprawie C-198/91 Cook przeciwko Komisji, Rec. str. I-2487, pkt 23 oraz ww. w pkt 45 wyrok w sprawie Air One przeciwko Komisji, pkt 30).

48 Z tych powodów sąd wspólnotowy uznaje za dopuszczalną skargę wniesioną przez zainteresowaną stronę w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE, zmierzającą do stwierdzenia nieważności tego rodzaju decyzji, w sytuacji gdy autor skargi poprzez jej wniesienie dąży do ochrony swych praw procesowych, które wywodzi z tego postanowienia traktatowego (ww. w pkt 47 wyrok w sprawie Cook przeciwko Komisji, pkt 23–26 i ww. w pkt 45 wyrok w sprawie Air One przeciwko Komisji, pkt 31).

49 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zainteresowanymi stronami w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE są osoby, przedsiębiorstwa oraz stowarzyszenia, których interesy mogą zostać ewentualnie naruszone w wyniku przyznania pomocy, czyli w szczególności przedsiębiorstwa konkurujące z beneficjentami tej pomocy oraz organizacje zawodowe (wyroki: Trybunału z dnia 14 listopada 1984 r. w sprawie 323/82 Intermills przeciwko Komisji, Rec. str. 3809, pkt 16, w sprawie C-78/03 P Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, Rec. str. I-10737, pkt 36 i ww. w pkt 45 wyrok w sprawie Air One przeciwko Komisji, pkt 36). Na linię orzeczniczą, której początek dał ww. wyrok w sprawie Intermills przeciwko Komisji, powołuje się art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999, który stanowi, że zainteresowana strona oznacza „którekolwiek państwo członkowskie oraz jakiekolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, w szczególności beneficjentów pomocy, konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia handlowe".

50 A zatem, za stronę zainteresowaną w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE należy uznać nawet przyszłego lub wręcz potencjalnego konkurenta beneficjenta pomocy, o której poinformowano (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 15 czerwca 1993 r. w sprawie C-225/91 Matra przeciwko Komisji, Rec. str. I-3203, pkt 19 oraz ww. w pkt 45 wyrok w sprawie Air One przeciwko Komisji, pkt 39).

51 W niniejszym przypadku skarżąca zarządza 39 prywatnymi szpitalami, które znajdują się na całym terytorium Republiki Federalnej Niemiec. Konkuruje ona zatem z niektórymi korzystającymi z pomocy szpitalami sektora publicznego. Ta okoliczność wystarcza do stwierdzenia istnienia stosunku konkurencji pomiędzy skarżącą

a co najmniej niektórymi beneficjentami środków, o których poinformowano, oraz do uznania jej za stronę zainteresowaną w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE.

52 Jest ona zatem uprawniona do podważenia, poprzez wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności, decyzji Komisji wydanej na podstawie art. 88 ust. 3 WE, aby dochodzić poszanowania swych praw proceduralnych jako strony zainteresowanej. Należy więc uznać, że posiada ona także legitymację do żądania od Sądu stwierdzenia ewentualnej bezczynności ze strony Komisji polegającej na niewydaniu takiej decyzji.

53 Wniosek ten nie może zostać podany w wątpliwość przez odmienną argumentację Komisji i interwenienta.

54 Po pierwsze, należy odrzucić argument interwenienta, zgodnie z którym wykazanie istnienia stosunku konkurencji pociąga za sobą konieczność określenia różnych typów klinik, a także usług medycznych oraz dziedzin medycyny, których ona dotyczy, a także rozpatrywanych obszarów geograficznych. Takie wykazanie pociągałoby za sobą konieczność dokładnego określenia danego rynku oraz dokonania skomplikowanych pomiarów elastyczności mieszanej usług świadczonych przez szpitale zarządzane przez skarżącą w porównaniu z usługami szpitali publicznych. Przekraczałoby to w znacznym stopniu ramy analizy pojęcia strony zainteresowanej, jakie wynika z art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999, w którym mowa jest jedynie o przedsiębiorstwach konkurujących, a także dokonaną w orzecznictwie wykładnię tego pojęcia, która opiera się na pojęciu przedsiębiorstw, których interesy są ewentualnie naruszane przez pomoc.

55 Z tego samego względu, wbrew temu, co twierdzi Komisja, aby uznać skarżącą za stronę zainteresowaną w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE, nie wydaje się konieczne, aby musiała ona dowieść istnienia rzeczywistego i bezpośredniego stosunku konkurencji z każdym szpitalem korzystającym z pomocy, o której poinformowano. Wystarczy bowiem, jeśli wykaże ona istnienie takiego stosunku konkurencji z beneficjentami pomocy.

56 Po drugie, nie można uwzględnić argumentów Komisji i interwenienta opartych na okoliczności, że w Niemczech jest ponad 700 szpitali publicznych. Przewaga liczbowa beneficjentów nie może zaważyć na dopuszczalności skargi, jeśli przyznana rzekomo bezprawnie pomoc została rzeczywiście wypłacona niemieckim szpitalom publicznym i nie stanowi ona, czego Komisja nie podważa, programu pomocowego o ogólnym charakterze.

57 W świetle powyższego odrzucić należy także drugi argument Komisji w przedmiocie dopuszczalności.

Co do istoty

Argumenty uczestników

58 Skarżąca twierdzi, że bezczynność zaistniała, ponieważ Komisja uchybiła ustanowionemu w art. 88 WE, w art. 10 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 obowiązkowi działania.

59 Z przepisów tych wynika, że Komisja jest zobowiązana przeprowadzić sumienne i bezstronne badanie złożonej do niej skargi i wydać w rozsądnym terminie decyzję.

60 W pierwszej kolejności, przypominając treść art. 88 ust. 1 i 2 WE, art. 10 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999, skarżąca podkreśla obowiązek przeprowadzenia wstępnego badania krajowych środków, które mogą okazać się bezprawnie przyznaną pomocą państwa. Obowiązek ten powstaje w momencie otrzymania zgłoszenia w przypadku pomocy zgłoszonej oraz w momencie otrzymania przez Komisję skargi w przypadku pomocy, która nie została zgłoszona. Skarżąca przypomina, że Komisja jest zobowiązana, w interesie prawidłowego stosowania podstawowych postanowień traktatu WE dotyczących pomocy państwa, do przeprowadzenia sumiennego i bezstronnego badania tych skarg. Celem tego badania wstępnego jest umożliwienie jej wyrobienia sobie wstępnej opinii o częściowej lub całkowitej zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem, podczas gdy celem przeprowadzenia przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE formalnego postępowania wyjaśniającego jest całkowita ocena tej pomocy.

61 Następnie, w odniesieniu do obowiązku podjęcia decyzji po przeprowadzeniu tego badania wstępnego, skarżąca twierdzi, że brak wydania decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999 jest uzasadniony tylko wtedy, gdy Komisja, po zakończeniu badania wstępnego, była w stanie przekonać się, iż nie można uznać danego środka państwowego za pomoc państwa, co powinno zostać stwierdzone w drodze decyzji wydanej na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999, lub też, iż stanowi ona pomoc zgodną ze wspólnym rynkiem, co powinno zostać stwierdzone w drodze decyzji wydanej na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999.

62 Wreszcie w odniesieniu do terminu wyznaczonego Komisji na wydanie decyzji, choć wszczęta wskutek skarg osób trzecich procedura wstępnego badania niezgłoszonej pomocy nie musi zostać zamknięta w terminie zawitym, nie może jednak być przedłużana bezterminowo. Instytucja jest zobowiązana do wydania decyzji w rozsądnym terminie, przy czym rozsądny charakter terminu powinien być oceniany w zależności

od właściwych dla każdej sprawy okoliczności, a zwłaszcza z uwzględnieniem jej kontekstu, poszczególnych etapów postępowania, które Komisja powinna przeprowadzić, stopnia złożoności sprawy, jak również jej znaczenia dla zainteresowanych stron. Ponieważ w niniejszym przypadku rozważane jest jedynie pierwsze badanie zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem, a nie całkowita ocena tej kwestii, Komisja powinna była być w stanie wydać decyzję w ciągu dwóch miesięcy.

63 Skarżąca podkreśla, że okoliczność, iż, zgodnie z jej wiedzą, Komisja nie zwróciła się o sporządzenie opinii ani nie skierowała do władz niemieckich wniosku o udzielenie informacji, dowodzi, że nie potrzebowała ona dalszych wyjaśnień, aby rozstrzygnąć w przedmiocie zasadności jej skargi.

64 Z orzecznictwa wynika, że dziesięciomiesięczny termin pomiędzy przedstawieniem uwag przez państwo członkowskie a wydaniem decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego został uznany za rozsądny, podczas gdy termin dwudziestu sześciu miesięcy, jeśli nie zachodzą jakieś nadzwyczajne okoliczności, został uznany za nieuzasadniony. Tak samo okoliczność, że skarga do Komisji jest pierwszą skargą tego typu, nie uzasadnia trwającego dziewiętnaście miesięcy badania wstępnego, któremu towarzyszyły tylko nieliczne rzeczywiste trudności. W niniejszym zaś przypadku nie są prowadzone żadne działania zmierzające do ustalenia okoliczności faktycznych sprawy, a badanie pomocy, która została zgłoszona, nie stanowi poważnego problemu natury prawnej mogącego spowodować, w razie konieczności, wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego.

65 Skarżąca podkreśla ponadto, że potrzebuje szybkiego wydania decyzji. Po pierwsze, aktualna sytuacja powoduje, ze szkodą dla niej, zakłócenia konkurencji w niemieckim sektorze szpitali. Po drugie, brak nadania biegu jej skardze ma negatywny wpływ na negocjacje w sprawie reformy szpitali publicznych, jakie aktualnie prowadzi z niemieckimi władzami publicznymi.

66 Ponieważ Komisja nie potrzebowała wyjaśnień w przedmiocie pomocy, o której ją poinformowano, skarga nie była szczególnie złożona, a skarżąca potrzebuje szybkiego wydania decyzji, termin ponad piętnastu miesięcy, jakie upłynęły pomiędzy złożeniem skargi do Komisji w dniu 20 stycznia 2003 r. i wniesieniem niniejszej skargi do Sądu, nie jest rozsądnym terminem na przeprowadzenie pierwszego badania tej pomocy. Skarżąca podkreśla, że jest on znacznie dłuższy niż dwumiesięczny termin, jakim dysponuje Komisja na wstępne badanie zgłoszonej pomocy, i nieco krótszy niż termin osiemnastu miesięcy, jaki ma na wydanie decyzji końcowej w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego. Zdaniem skarżącej, ta trwająca ponad piętnaście miesięcy bezczynność stanowi uchybienie obowiązkom, jakie ciążą na Komisji na podstawie art. 88 WE, art. 10 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999.

67 Wniosku tego nie podważa argument Komisji, zgodnie z którym skarga złożona do niej w dniu 20 stycznia 2003 r. nie spowodowała powstania po jej stronie obowiązku działania ze względu na to, że nie zawierała wystarczających informacji o stanie faktycznym. Przeciwnie, z art. 20 ust. 2 oraz z art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 wynika, że Komisja powinna badać posiadane informacje bezzwłocznie. Ponadto w przeciwieństwie do Komisji, która ma szerokie możliwości poczynienia ustaleń faktycznych, możliwości dostarczenia mających znaczenie informacji przez podmiot wnoszący do niej skargę są znacznie ograniczone. W tych okolicznościach skarga do Komisji w rozumieniu ww. art. 20 ust. 2 ma charakter wyłącznie informacyjny i może stanowić dla Komisji jedynie zachętę do przeprowadzenia dochodzenia. Zdaniem skarżącej informacje zawarte w skardze z dnia 20 stycznia 2003 r., a w szczególności w załączonej do niej opinii, wystarczały do tego, aby Komisja bezzwłocznie przeprowadziła dochodzenie. Od wnoszącego skargę do Komisji można jedynie wymagać, aby treść udzielonych informacji mogła uzasadnić „wywołanie podejrzenia" bezprawnie przyznanej pomocy. Informacje udzielone w piśmie z dnia 24 stycznia 2004 r. stanowią uzupełnienie lub aktualizację informacji zawartych w skardze z dnia 20 stycznia 2003 r.

68 Skarżąca podkreśla ponadto, że ani projekt decyzji, ani decyzja 2005/842 nie kończą bezczynności Komisji, ponieważ wydanie aktu o charakterze generalnym nie może uzasadnić ani usprawiedliwić przerwania postępowania wyjaśniającego w sprawie skargi w przedmiocie pomocy państwa.

69 Komisja twierdzi, że w dniu 26 stycznia 2004 r., w dniu otrzymania wezwania do działania, w żaden sposób nie naruszyła wymogu przeprowadzenia wstępnego badania pomocy w rozsądnym terminie. Skarżąca nie wykazała zaś, że w tym dniu Komisja była zobowiązana do wydania decyzji kończącej jej bezczynność, co jest jedyną kwestią z prawnego punktu widzenia istotną dla wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie rzekomej bezczynności Komisji.

70 Komisja przyznaje, że wstępne badanie pomocy stanowiącej przedmiot złożonej do niej skargi nie może być przedłużane bezterminowo. Nie można jednak mylić ustanowionego w art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 659/1999 terminu dwóch miesięcy z postawionym Komisji wymogiem zakończenia tego badania w rozsądnym terminie. Rozsądny charakter terminu powinien być oceniany w zależności od właściwych dla każdej sprawy okoliczności, a zwłaszcza z uwzględnieniem jej kontekstu, wymaganych poszczególnych etapów postępowania i jej znaczenia dla zainteresowanych stron.

71 Skarżąca złożyła swą skargę do Komisji w momencie, w którym dobiegało końca postępowanie w sprawie C-280/00 Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg zakończonej wydaniem wyroku Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r., Rec. str. I-7747. Ponieważ ten wyrok miał duże znaczenie dla oceny publicznego finansowania szpitali, Komisja czekała z zajęciem stanowiska w sprawie skargi na jego ogłoszenie, zgodnie z zasadą dobrej administracji. Zaledwie sześciomiesięczny termin, jaki upłynął pomiędzy otrzymaniem pisma skarżącej wzywającego ją do działania a ogłoszeniem wyroku, był zbyt krótki, aby umożliwić przyjęcie projektu decyzji, która była przygotowywana, lub też, aby zakończyć wstępne badanie skargi złożonej do niej przez skarżącą.

72 Ponadto, choć zdecydowała się ona na nadanie dalszego biegu żądaniu skarżącej, sześć miesięcy jest zarówno terminem niewystarczającym do przeprowadzenia badania, choćby pobieżnego, jak i do wydania rozstrzygnięcia w sprawie finansowania ponad 700 rozpatrywanych niemieckich szpitali publicznych, tym bardziej że, aby ocenić skargę z prawnego punktu widzenia, konieczne było sprawdzenie okoliczności faktycznych.

73 Komisja przypomina orzecznictwo, zgodnie z którym Sąd uznał dziesięciomiesięczny termin instrukcyjny za rozsądny, a uwzględnił skargę na bezczynność, gdy pomiędzy złożeniem skargi a wysłaniem pisma wzywającego do działania minęły dwa lata — okres cztery razy dłuższy niż ten, który upłynął w niniejszej sprawie.

74 Podnosi ona ponadto, że uczyniła wystarczająco wiele. Przyjęcie i publikacja projektu decyzji w sprawie stosowania art. 86 ust. 3 WE odpowiada, jej zdaniem, wszczęciu przewidzianej w art. 88 ust. 2 WE formalnej procedury dochodzenia. W każdym razie wydanie w dniu 28 listopada 2005 r. decyzji 2005/842 zakończyło okres jej bezczynności i pozbawiło sensu przeprowadzanie przez Komisję indywidualnej kontroli finansowania każdego z publicznych szpitali. Postępowanie w przedmiocie niniejszej skargi należy zatem umorzyć.

Ocena Sądu

75 Na wstępie należy odrzucić argumenty Komisji, zgodnie z którymi, przyjmując projekt decyzji, a następnie wydając decyzję 2005/842, zajęła ona stanowisko w przedmiocie złożonej do niej skargi, skutkiem czego postępowanie w przedmiocie skargi na bezczynność należałoby umorzyć.

76 Nie ulega wątpliwości, że decyzja ta określa kryteria umożliwiające dokonanie oceny zgodności z prawem kwestionowanego przez skarżącą finansowania ze środków publicznych. Zgodność ze wspólnym rynkiem oraz zwolnienie z obowiązku zgłaszania rekompensat są zaś uzależnione, zgodnie z art. 4 decyzji 2005/842, od istnienia oficjalnego aktu, który określa charakter, zakres i czas trwania nałożonych zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, a także tożsamość przedsiębiorstw,

których dotyczy zobowiązanie. Na podstawie art. 5 tej samej decyzji wysokość rekompensat, które obejmują wszystkie korzyści przyznane przez państwo lub z zasobów państwowych w dowolnej formie, nie powinna przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia kosztów poniesionych w trakcie wywiązywania się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu związanych z nimi wpływów i rozsądnego zysku. Ponadto z art. 6 tej decyzji wynika, że państwa powinny zażądać od zainteresowanych przedsiębiorstw zwrotu wszystkich ewentualnych nadwyżek rekompensaty. Można zatem wyciągnąć z tego wniosek, że zabroniona jest rekompensata strat, która nie stanowi świadczenia wzajemnego za zobowiązanie z tytułu świadczenia usług publicznych, a państwo musi odzyskać rozpatrywane kwoty.

77 Jednak ustalenie w decyzji o charakterze generalnym abstrakcyjnych kryteriów nie może stanowić, samo w sobie, zajęcia przez Komisję stanowiska w przedmiocie konkretnej skargi takiej jak złożona przez skarżącą. Kryteria te bowiem określają jedynie te elementy, które należy uwzględnić w celu oceny zgodności z prawem wspólnotowym finansowania porównywalnego z tym, które jest kwestionowane przez skarżącą. Jedynie ich konkretne zastosowanie przez Komisję w odniesieniu do sytuacji zgłoszonych przez skarżącą może jasno dać wyraz woli tej instytucji do rozpatrzenia jej wniosku, a zatem stanowić zajęcie stanowiska w rozumieniu art. 232 akapit drugi WE.

78 Wniosek taki narzuca się tym bardziej w odniesieniu do projektu decyzji. Okoliczności, że zainteresowane strony, w tym skarżąca, miały możliwość zajęcia stanowiska w przedmiocie jego treści, nie pozwala zrównać przyjęcia tego projektu ze wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego z art. 88 ust. 2 WE. Ta konsultacja jedynie umożliwiła skarżącej przedstawienie jej punktu widzenia w przedmiocie ogólnej decyzji, ale nie pozwoliła podnieść argumentów dotyczących zgodności z prawem środków, o których poinformowała, do czego miałaby prawo w zastosowaniu art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999, gdyby Komisja zdecydowała się na wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego z art. 88 ust. 2 WE.

79 Z powyższego wynika, że w momencie, kiedy Komisja została, zgodnie z art. 232 WE, wezwana do działania, nie zajęła ona stanowiska w przedmiocie skargi złożonej do niej przez skarżącą.

80 Ponieważ bezczynność polega na sprzecznym z prawem wspólnotowym wstrzymaniu się instytucji od działania, należy zbadać, czy w momencie wezwania Komisji do działania w dniu 26 stycznia 2004 r. spoczywał na niej obowiązek działania (wyrok Sądu z dnia 15 września 1998 r. w sprawie T-95/96 Gestevisión Telecinco przeciwko Komisji, Rec. str. II-3407, pkt 71 oraz ww. w pkt 45 wyrok w sprawie Air One przeciwko Komisji, pkt 60).

81 Ponieważ ocena zgodności pomocy państwa ze wspólnym rynkiem należy do wyłącznych kompetencji Komisji, jest ona zobowiązana — w interesie prawidłowego stosowania podstawowych postanowień traktatu dotyczących pomocy państwa — do przystąpienia bez zwłoki do sumiennego i bezstronnego badania skargi informującej o istnieniu pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem (ww. w pkt 45 wyrok w sprawie Air One przeciwko Komisji, pkt 61). Wynika stąd, że Komisja nie może bezterminowo przedłużać wstępnego badania pomocy państwa będącej przedmiotem złożonej do niej skargi. Ocena, czy czas trwania badania skargi do Komisji ma rozsądny charakter, powinna być dokonywana w oparciu o konkretne okoliczności danej sprawy, a zwłaszcza z uwzględnieniem jej kontekstu, różnych etapów postępowania, które Komisja powinna przeprowadzić, oraz stopnia złożoności sprawy (ww. w pkt 80 wyrok w sprawie Gestevisión Telecinco przeciwko Komisji, pkt 75).

82 Komisja otrzymała skargę i wezwanie jej przez skarżącą do działania odpowiednio w dniach 20 stycznia 2003 r. i 26 stycznia 2004 r.

83 Z akt sprawy wynika, że Komisja potwierdziła otrzymanie skargi bez żądania od skarżącej uzupełnienia informacji lub też wyjaśnienia przyczyn, dla których nie była ona w stanie powiadomić jej o dokładnym stanie rzeczy. Należy zatem uznać, że termin, w którym Komisja winna zakończyć wstępne badanie kwestionowanego finansowania, rozpoczął swój bieg w dniu otrzymania skargi.

84 A zatem w momencie, gdy Komisja została wezwana do działania zgodnie z art. 232 akapit drugi WE, wstępne badanie skargi trwało już od 12 miesięcy.

85 Sąd rozstrzygnął już, że ponadsześciomiesięczny okres rozpatrywania dość złożonej sprawy dotyczącej kilku włoskich portów lotniczych nie przekraczał granic rozsądnego terminu (ww. w pkt 45 wyrok w sprawie Air One przeciwko Komisji, pkt 62–67). Natomiast w ww. w pkt 80 wyroku w sprawie Gestevisión Telecinco przeciwko Komisji okresy rozpatrywania skarg, które trwały 47 miesięcy w przypadku pierwszej z nich i 26 miesięcy w przypadku drugiej, zostały uznane za przekraczające granice rozsądnego terminu.

86 Ponieważ terminy przewidziane w rozporządzeniu nr 659/1999 dla pomocy zgłoszonej nie mają zastosowania w odniesieniu do pomocy, która nie została zgłoszona, należy odrzucić argument skarżącej, zgodnie z którym Komisja powinna co do zasady być w stanie wydać taką decyzję w terminie dwóch miesięcy.

87 W momencie złożenia skargi do Komisji trwało jeszcze postępowanie w sprawie zakończonej wydaniem ww. w pkt 71 wyroku w sprawie Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg. Ze względu na znaczenie tej sprawy dla rozpatrzenia kwestionowanego przez skarżącą publicznego finansowania Komisja mogła zgodnie z prawem wstrzymać się z analizą przedstawionych w skardze okoliczności faktycznych aż do czasu wyjaśnienia ram prawnych, z punktu widzenia których należało przeprowadzić badanie skargi.

88 Nie ulega wątpliwości, że przygotowanie ogólnej decyzji w sprawie pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym nie zwalnia Komisji z ciążącego na niej obowiązku przeprowadzenia indywidualnego badania skargi złożonej do niej przez skarżącą.

89 Od ogłoszenia ww. w pkt 71 wyroku w sprawie Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg do wezwania Komisji do działania upłynęło osiem miesięcy. Sprawa niniejsza ma zaś bezspornie złożony charakter. Skarga dotyczy wszystkich szpitali niemieckiego sektora publicznego, których jest ponad 700, nie określając ich jednak indywidualnie, i kwestionuje zarówno dokonywaną przez podmioty publiczne rekompensatę ewentualnych strat operacyjnych szpitali, jak i udzielanie gwarancji, nie dostarczając jednak wyjaśnień dotyczących udzielonej każdemu szpitalowi pomocy.

90 Biorąc pod uwagę stopień złożoności sprawy, termin ten był w każdym razie zbyt krótki, aby Komisja mogła zakończyć wstępne badanie zgodności ze wspólnym rynkiem finansowania, o którym poinformowała skarżąca.

91 Należy zatem dojść do wniosku, że w dniu wezwania Komisji do działania okres trwania badania skargi nie przekroczył rozsądnych granic.

92 Skargę należy zatem oddalić.

W przedmiocie kosztów

93 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ją kosztami postępowania.

94 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Republika Federalna Niemiec i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają zatem koszty własne.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Asklepios Kliniken GmbH pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję.

3) **Republika Federalna Niemiec i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają koszty własne.**

Legal Wiszniewska-Białecka Moavero Milanesi

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 11 lipca 2007 r.

Sekretarz Prezes

E. Coulon H. Legal